

רע"פ 7660/19 - א' י' נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7660/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: א' י'

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק עפ"ג 50414-03-19 מיום 31.10.2019 שניתן על ידי כב' השופטים רפי כרמל, שירלי רנר וחגית מאק-קלמנוביץ

בשם המבקש: עו"ד דוד ברהום

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ר' כרמל, ש' רנר, ח' מאק-קלמנוביץ) מיום 31.10.2019 בעפ"ג 50414-03-19, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג' סקפה-שפירא) בת"פ 31041-07-17.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע, לאחר ניהול הליך הוכחות, בביצוע עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק, ונגזרו עליו שלושה חודשי מאסר שירוצו על דרך של עבודות שירות, מאסרים מותנים וחויב בפיצוי לנפגעים.

בתמצית כתב האישום מתאר מסכת של עבירות איומים שביצע המבקש כלפי גרושתו וחברותיה ותקיפת בן זוג של אחת מחברותיה על רקע כעסו שגרושתו לא ענתה לשיחת טלפון בה ביקש לתאם החזרת בתו הקטינה לרשותה.

2. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום על הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות ועל נסיבות ביצוען, וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין עשרה חודשי מאסר בפועל ובצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי. בקביעת העונש בתוך המתחם התחשב בית המשפט לקולא בכך שהמבקש נעדר עבר פלילי וכי מדובר באירוע אלימות יחיד; מנהל אורח חיים יצרני ומשמש אב מסור לבתו; ניתן משקל של ממש למכתב שכתבה גרושתו, בנוגע לתפקודו כאב כמו גם לדברים שאמרה בעדותה בעניין זה.

בית המשפט הדגיש את הצורך בשיקולי הרתעה אישית בעת קביעת העונש, תוך שעמד על כך שהמבקש לא קיבל אחריות על מעשיו ועמד על כך שהותקף ראשון תוך שהכחיש כי איים על הנוכחים באירוע ולכן, אינו יכול ליהנות מההקלות הניתנות לאלו המודים במעשיהם; המבקש התייחס לעצמו כקורבן, וקושי המבקש למשול ברוחו עלה הן מתיאור האירוע והן מהתנהלותו במהלך המשפט.

עוד מצא בית המשפט כי בהעדר ראיות להשתלבותו של המבקש בטיפול לשליטה בכעסים אין הצדקה לחריגה לקולא ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום; כי עצם הרשעתו בביצוע העבירות עשוי לפגוע בו נוכח עיסוקו; כי גזירת עונש בתוך המתחם יש בה כדי לפגוע בעקיפין בבתו, אך לא מדובר בפגיעה חריגה.

על רקע האמור, תוך שקבע כי יש לגזור את העונש בחלק התחתון של המתחם, גזר את עונשו כמפורט לעיל.

3. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש על גזר הדין תוך שעמד על שיקולי הענישה לקולא ולחומרא, באומרו כי לא נפלה טעות מהותית בגזר הדין והעונש שהושת על המבקש מקובל עליו.

המבקש מיאן להשלים עם תוצאות פסק הדין ומכאן בקשת הערעור שלפניי.

נימוקי הבקשה

4. המבקש סבור כי על בית משפט להתערב בפסק הדין משיקולי צדק ולבטל את רכיב עבודות השירות שנגזר עליו. לשיטתו, בחירתו לנהל הליך הוכחות הובילה לענישה קשה באופן קיצוני, ועצם ההרשעה מהווה ענישה מספקת בשל הפגיעה שתגרם לו כתוצאה ממנה; העונש שנגזר עליו חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת; יש לקבל בקשתו על רקע נסיבותיו האישיות והמשפחתיות והפגיעה העקיפה שתגרם לבתו כתוצאה מהעונש שנגזר עליו; יש להתחשב בכך שלא ערער על אשמתו והרשעתו ובכך, קיבל אחריות ולו בדיעבד, ושילם את הפיצויים שנפסקו נגדו.

דין והכרעה

5. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד שבהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 7429/19 לוי נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ובנייה עיריית תל אביב-יפו(17.11.2019); רע"פ 641/19 מילר נ' מדינת ישראל(10.4.2019)). הבקשה דן לא עומדת באמות המידה האמורות, ולא מצאתי כי מתעורר כל חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין המצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

לא זו אף זו, הבקשה עוסקת כולה בחומרת העונש שנגזר על המבקש, עילה שככלל אינה מצדיקה מתן רשות ערעור, למעט במקרים חריגים שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (ראו למשל רע"פ 4175/19 מועלם נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (22.7.2019)).

6. בענייננו, העונש שהושת על המבקש איננו חורג ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים (ראו והשוו: רע"פ 6037/15 צדקה נ' מדינת ישראל(7.9.2015); רע"פ 3187/08 שמעונב נ' מדינת ישראל(5.8.2008)), וממילא אינו חורג במידה ניכרת באופן המצדיק את התערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי". גזר דינו של בית משפט השלום מפורט ומנומק ומאזן כראוי בין מכלול שיקולי הענישה הרלוונטיים. טענות המבקש, ביניהן אלו הנוגעות לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות, זכו להתייחסות נרחבת של הערכאות מטה ונשקלו בעת קביעת העונש שנגזר עליו, ואף הביאו לכך שעונשו יקבע בחלקו התחתון של מתחם הענישה. בנסיבות אלה, לא מצאתי כל מקום להתערבות.

ויוער, שבניגוד למשתמע מטענות המבקש כי ניהול המשפט נזקף לחובתו, הדגיש בית משפט השלום כי: "לא ניתן לזקוף לחובת הנאשם את עמידתו על כך שתובאנה ראיות להוכחת אשמתו". בנוסף, טענות המבקש באשר לפער הקיצוני בין העונש שהושת עליו לבין זה שהיה מושת עליו אילו היה מודה מלכתחילה, הן טענות תאורטיות אשר נטענו בעלמא, ואין בהן ממש.

7. סוף דבר, הבקשה נדחת.

לפנים משורת הדין, אני מורה כי המבקש יתייצב לריצוי עבודות השירות שהושתו עליו ביום 15.12.2019.

21.11.19

ש ו פ ט